συγκεκριμένη περίπτωση αποσκοπεί στο να αποφευχθούν, κατά τον υπολογισμό της εξισωτικής εισφοράς, ορισμένα προβλήματα τα οποία, εξ ορισμού, δεν είναι δυνατό να τεθούν σε μια άλλη περίπτωση και όπου, για το λόγο αυτό, υφίστανται δυο ανόμοιες καταστάσεις.

3. Κατά συνέπεια για τον καθορισμό των δασμών, δεν ισχύουν τα κριτήρια και οι μέθοδοι υπολογισμού που χρησιμοποιούνται για τις γεωργικές τιμές, δεδομένου ότι ο καθορισμός αυτός δεν εντάσσεται στο πλαίσιο των κοινών οργανώσεων των γεωργικών αγορών.

Στην υπόθεση 283/83,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Finanzgericht Rheinland-Pfalz προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

FIRMA A. RACKE, Bingen,

και

HAUPTZOLLAMT MAINZ,

η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς το κύρος του κανονισμού ΕΟΚ 1167/76 του Συμβουλίου της 17ης Μαΐου 1976, ο οποίος τροποποίησε το παράρτημα IV του κανονισμού ΕΟΚ 816/70, περί συμπληρωματικών διατάξεων στην κοινή οργάνωση της αμπελοοινικής αγοράς και το κοινό δασμολόγιο όσον αφορά την τιμή συναλλάγματος που εφαρμόζεται στους δασμολογικούς συντελεστές για ορισμένους οίνους (ABl. L 135, σ. 42) και του άρθρου 2 του κανονισμού ΕΟΚ 2842/76 της 23ης Νοεμβρίου 1976, ο οποίος τροποποίησε το παράρτημα IV του κανονισμού ΕΟΚ 816/70 περί συμπληρωματικών διατάξεων στην κοινή οργάνωση της αμπελοοινικής αγοράς και το κοινό δασμολόγιο, όσον αφορά την τιμή συναλλάγματος που εφαρμόζεται στους δασμολογικούς συντελεστές για ορισμένους οίνους (ABl. L 327, σ. 2),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

συγκείμενο από τους G. Bosco, πρόεδρο τμήματος, T. Koopmans και R. Joliet, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. VerLoren van Themaat
γραμματέας: P. Heim

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, η εξέλιξη της διαδικασίας και οι παρατηρήσεις που κατατέθηκαν δυνάμει του άρθρου 20 του Πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου της ΕΟΚ συνοψίζονται ως εξής:

I — Πραγματικά περιστατικά και έγγραφη διαδικασία

Κατά τους μήνες Αύγουστο και Οκτώβριο 1976, η επιχείρηση Racke δήλωσε ότι παρελήφθησαν συνολικά 217 507 λίτρα οίνου λικέρ Tokay, εισαγωγής από τρίτες χώρες, της διάκρισης 22.05 Γ III 6 2 του κοινού δασμολογίου (ΚΔ), από την τελωνειακή της αποθήκη, τον Ιούλιο και Σεπτέμβριο 1976, αντίστοιχα, για να τεθούν σε ελεύθερη κυκλοφορία.

Ο δασμολογικός συντελεστής που ισχύει για τον εν λόγω οίνο, δηλαδή 12 λογιστικές μονάδες ανά εκατόλιτρο, μετατράπηκε από την αρμόδια τελωνειακή υπηρεσία, το Hauptzollamt Mainz, σε γερμανικά μάρκα σύμφωνα με το γενικό κανόνα Γ 3 του κοινού δασμολογίου όπως ίσχυε κατά την υπό κρίση περίοδο, ο οποίος προέβλεπε για τη μετατροπή αυτή την εφαρμογή των ισοτιμιών για τα εθνικά νομίσματα που είχαν δηλωθεί στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και είχαν αναγνωρισθεί από αυτό.

Ο κανονισμός, όμως, 1167/76, ο οποίος τέθηκε σε ισχύ στις 24 Μαΐου 1976, προέβλεπε για ορισμένους άλλους οίνους, που και αυτοί επίσης εμπίπτουν στην ίδια με τον οίνο Tokay δασμολογική διάκριση, την εφαρμογή ενός κανόνα μετατροπής με βάση τις αντιπροσωπευτικές τιμές συναλλάγματος, δηλαδή του κανόνα μετατροπής που εφαρμόζεται στο πλαίσιο της κοινής γεωργικής πολιτικής.

Η ρύθμιση αυτή επεκτάθηκε στον οίνο Tokay μόλις με τον κανονισμό του Συμβουλίου 2842/76 της 23ης Νοεμβρίου 1976. Ο δασμολογικός συντελεστής, με βάση το γενικό κανόνα μετατροπής Γ 3 ήταν 43,92 γερμανικά μάρκα (DM) ανά εκατόλιτρο ενώ, αν είχε εφαρμοστεί στις ποσότητες που είχε εισαγάγει η Racke ο κανόνας μετατροπής με βάση τις αντιπροσωπευτικές τιμές συναλλάγματος, ο συντελεστής θα ήταν 42,94 DM ανά εκατόλιτρο.

Η επιχείρηση Racke άσκησε τότε προσφυγή ενώπιον του Finanzgericht Rheinland-Pfalz, αμφισβητώντας την εφαρμογή του γενικού κανόνα Γ 3 του κοινού δασμολογίου για τη μετατροπή των εν λόγω δασμολογικών συντελεστών σε εθνικό νόμισμα. Στο πλαίσιο της προσφυγής αυτής ισχυρίστηκε:

— ότι ο κανονισμός 1167/76 δεν ήταν επαρκώς αιτιολογημένος·

— ότι ο κανονισμός αυτός ήταν ασυμβίβαστος με το άρθρο 40, παράγραφος 3, δεύτερο και τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης·

— ότι το παράνομο του κανονισμού 1167/76 έπρεπε να συνεπάγεται αναγκαστικά και το παράνομο του άρθρου 2 του κανονισμού 2842/76, στο μέτρο που το άρθρο αυτό δεν όρισε ότι ο κανονισμός 2842/76 ισχύει αναδρομικά από την ημερομηνία έναρξης ισχύος του κανονισμού 1167/76.

Το Finanzgericht δεν δέχτηκε την αιτίαση της ανεπαρκούς αιτιολογίας αλλά διερωτήθηκε, σχετικά με τη δεύτερη αιτίαση, μήπως το περιθώριο διακριτικής εξουσίας που διαθέτουν κανονικά τα κοινοτικά όργανα ως προς την εφαρμογή της κοινής

γεωργικής πολιτικής θα περιοριζόταν σημαντικά αν ήταν εκ των προτέρων γνωστό ότι η εφαρμογή δύο διαφορετικών τιμών συναλλάγματος θα συνεπάγετο αναγκαία στρεβλώσεις του ανταγωνισμού μεταξύ των εισαγόμενων οίνων.

Κατά συνέπεια, το Finanzgericht υπέβαλε στο Δικαστήριο με διάταξη της 24ης Νοεμβρίου 1983, τα εξής προδικαστικά ερωτήματα:

«1. Αντιβαίνει ο κανονισμός ΕΟΚ 1167/76 της 17ης Μαΐου 1976 (ΑΒl. L 135 της 24. 5. 1976, σ. 42) στο άρθρο 40, παράγραφος 3, εδάφια 2 και 3, της Συνθήκης ΕΟΚ, καθόσον εξαιρεί τους οίνους Tokay της διάκρισης 22.05 Γ ΙΙΙ 6 2 του κοινού δασμολογίου από την εφαρμογή των αντιπροσωπευτικών τιμών συναλλάγματος κατά την μετατροπή του δασμολογικού συντελεστή, που εκφράζεται σε λογιστικές μονάδες, σε εθνικά νομίσματα (εν προκειμένω σε γερμανικά μάρκα) και διατηρεί τη ρύθμιση του γενικού κανόνα Γ 3 στο μέρος Ι, τίτλος Ι, του κανονισμού ΕΟΚ 950/68 της 28ης Ιουνίου 1968 (ΑΒl. L 172 της 22. 7. 1968, σ. 1);

2. Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης:

Ποιες έννομες συνέπειες συνάγονται σχετικώς ως προς την εφαρμογή του άρθρου 2 του κανονισμού ΕΟΚ 2842/76 της 23ης Νοεμβρίου 1976, (ΑΒl. L 327 της 26. 11. 1976, σ. 2), ιδίως: μπορεί ο ιδιώτης μέσα στην Κοινότητα να αξιώσει να εφαρμοστεί ο κανονισμός αυτός αναδρομικά από το χρονικό σημείο που τέθηκε σε ισχύ ο κανονισμός ΕΟΚ 1167/76;»

Η διάταξη παραπομπής πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 20 Δεκεμβρίου 1983.

Σύμφωνα με το άρθρο 20 του Πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου της ΕΟΚ, κατέθεσαν γραπτές παρατηρήσεις η επιχείρηση Racke, εκπροσωπούμενη από το δικηγόρο Nehm, του δικηγορικού γραφείου Ehle, Feldmann και Schiller, στην Κολωνία, το Συμβούλιο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενο από τον Arthur Brautigam, μέλος της νομικής του υπηρεσίας, και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Jörn Sack, μέλος της νομικής της υπηρεσίας.

Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, το Δικαστήριο αποφάσισε την έναρξη της προφορικής διαδικασίας χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Σύμφωνα δε με το άρθρο 95, παράγραφος 1, του κανονισμού διαδικασίας, το Δικαστήριο αποφάσισε να αναθέσει την εκδίκαση της υπόθεσης στο πρώτο τμήμα.

ΙΙ — Το κανονιστικό πλαίσιο

Ο κανονισμός ΕΟΚ 816/70 το Συμβουλίου της 28ης Απριλίου 1970 περί συμπληρωματικών διατάξεων στην κοινή οργάνωση της αμπελοοινικής αγοράς (ΑΒl. L 99, σ. 1) προβλέπει, για την περίπτωση που η εφαρμογή των οριζόμενων στο κοινό δασμολόγιο δασμών δεν θα ήταν αρκετή για τη διασφάλιση της προστασίας των κοινοτικών οίνων έναντι των εισαγόμενων από τρίτες χώρες, την εφαρμογή εξισωτικής εισφοράς. Σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 3, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού αυτού, είναι δυνατό να ληφθεί απόφαση ώστε ολόκληρη η εξισωτική εισφορά ή μέρος αυτής να μην επιβάλλεται επί της εισαγωγής ορισμένων οίνων ποιότητας, παραγωγής τρίτων χωρών. Με τον κανονισμό ΕΟΚ 1019/70 της Επιτροπής της 19ης Μαΐου 1970, περί των λεπτομερειών εφαρμογής του ορισμού των τιμών προσφοράς «ελεύθερο στα σύνορα» και του καθορισμού της εξισωτικής εισφοράς στον τομέα του οίνου. (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/005, σ. 106) η Επιτροπή εξαίρεσε ορισμέ-

νους οίνους ποιότητας, μεταξύ των οποίων και τον οίνο TOKAY, από την εφαρμογή της εξισωτικής εισφοράς. Η εξαίρεση αυτή αποφασίστηκε, όπως προκύπτει από την έκτη αιτιολογική σκέψη αυτού του κανονισμού, λόγω του ότι η (υψηλή) τιμή των προϊόντων αυτών δεν καθιστά αναγκαία την εφαρμογή εξισωτικής εισφοράς. Στη συνέχεια, ο κανονισμός ΕΟΚ 2506/75 του Συμβουλίου της 29ης Σεπτεμβρίου 1975, ο οποίος θέσπισε ιδιαίτερους κανόνες ως προς την εισαγωγή προϊόντων του αμπελοοινικού τομέα, καταγωγής ορισμένων τρίτων χωρών (ABl. L 256, σ. 2) καθόρισε ορισμένους κανόνες για την εφαρμογή του συστήματος των τιμών αναγωγής όσον αφορά τις εισαγωγές οίνων προελεύσεως ορισμένων τρίτων χωρών, προς τις οποίες παρέχονται δασμολογικές ελαφρύνσεις. Σύμφωνα με τον κανονισμό αυτό, όταν η τιμή προσφοράς των οίνων αυτών είναι χαμηλότερη της τιμής αναγωγής ελεύθερο στα σύνορα, δεν εφαρμόζεται η δασμολογική ελάφρυνση και είναι δυνατό να προβλεφτεί η επιβολή εξισωτικής εισφοράς. Το σύστημα αυτό δημιούργησε πρακτικές δυσκολίες στην ουσιαστική εφαρμογή του κανονισμού 2506/75, λόγω του ότι η τιμή αναγωγής που είχε ορισθεί κατ' εφαρμογή του κανονισμού 816/70 είχε μετατραπεί, στα διάφορα κράτη μέλη, σε εθνικό νόμισμα με βάση τις αντιπροσωπευτικές τιμές, ενώ ο δασμός έπρεπε να μετατραπεί σε εθνικό νόμισμα μέσω των συντελεστών ισοτιμίας που προκύπτουν από το γενικό κανόνα Γ 3 του κοινού δασμολογίου.

Για να αντιμετωπιστούν οι παραπάνω δυσκολίες, θεσπίστηκε ο κανονισμός ΕΟΚ 1167/76 του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1976, ο οποίος τροποποίησε το παράρτημα IV του κανονισμού ΕΟΚ 816/70, περί συμπληρωματικών διατάξεων στην κοινή οργάνωση της αμπελοοινικής αγοράς και το κοινό δασμολόγιο όσον αφορά την τιμή συναλλάγματος που εφαρμόζεται στους δασμούς επί ορισμένων οίνων (ABl. L 135, σ. 42), με τον οποίο, αφού θεωρήθηκε ότι έπρεπε να εφαρμοστεί στις τιμές αναγωγής και τους δασμούς «ο ίδιος κανόνας κατά την μετατροπή τους σε εθνικό νόμισμα» προέβλεψε στο παράρτημά του τη χρησιμοποίηση των αντιπροσωπευτικών τιμών για τη μετατροπή των δασμών που είχαν ορισθεί σε λογιστικές μονάδες, για όλους τους οίνους της δασμολογικής διάκρισης 22.05 Γ, εκτός των οίνων Porto, Madère, Xérès, Tokay και Moscatel de Setubal.

Τελικά, εκδόθηκε ο κανονισμός ΕΟΚ 2842/76, του Συμβουλίου, της 23ης Νοεμβρίου 1976, ο οποίος τροποποίησε το παράρτημα IV του κανονισμού ΕΟΚ 816/70 περί συμπληρωματικών διατάξεων στην κοινή οργάνωση της αμπελοοινικής αγοράς και το κοινό δασμολόγιο, όσον αφορά την τιμή συναλλάγματος που εφαρμόζεται στους δασμούς για ορισμένους οίνους (ABl. L 327, σ. 2), ο οποίος επεξέτεινε σε όλους τους οίνους της δασμολογικής διάκρισης 22.05 Γ, συμπεριλαμβανομένων των οίνων λικέρ ποιότητας, τον κανόνα της μετατροπής που γίνεται βάση των αντιπροσωπευτικών τιμών συναλλάγματος.

III — Παρατηρήσεις που κατέθεσαν οι διάδικοι

Επί του πρώτου ερωτήματος

Κατά την επιχείρηση Racke ο κανονισμός 1167/76 παραβιάζει την απαγόρευση διακρίσεων που περιέχεται στο άρθρο 40, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΟΚ, καθόσον υποβάλλει σε άνιση μεταχείριση παρόμοιες καταστάσεις, ενώ αυτή η διαφορά στη μεταχείριση δεν δικαιολογείται από κανένα αντικειμενικό λόγο και προκαλεί αισθητές διαταραχές στον ανταγωνισμό.

Στην πραγματικότητα, ο οίνος Tokay ανταγωνίζεται άμεσα άλλους οίνους λικέρ της διάκρισης 22.05 Γ του κοινού δασμολογίου στους οποίους εφαρμόζεται η αντιπροσωπευτική τιμή, και είναι δυνατό, στην αντίληψη των καταναλωτών, να υποκαταστήσει αυτούς τους οίνους ή να αντικα-

τασταθεί από αυτούς. Πράγματι, μεταξύ αυτών των οίνων υπάρχει κάποια διαφορά στη γεύση, αλλά δεν υπάρχει καμία λειτουργική διαφορά, δεδομένου ότι όλοι οι οίνοι της προαναφερθείσας διάκρισης κατατάσσονται ενιαία στα απεριτίφ, όταν είναι ξηροί ή στους επιδορπίους οίνους, όταν είναι γλυκείς.

Η επιχείρηση Racke φρονεί ότι δεν υφίσταται, επί πλέον, κανένας αντικειμενικός λόγος που να δικαιολογεί τον αποκλεισμό του οίνου Tokay από την εφαρμογή της αντιπροσωπευτικής τιμής συναλλάγματος. Πράγματι, με τον κανονισμό 1167/76, ο κοινοτικός νομοθέτης θέλησε να εξαλείψει τις τεχνικές δυσκολίες που εμφανίζονται κατά τον υπολογισμό της τιμής αναγωγής, στο πλαίσιο της κοινής οργάνωσης της αμπελοοινικής αγοράς. Όμως, λαμβανομένου υπόψη ότι ο κανονισμός 1019/70 εξήρεσε τον οίνο Tokay από το πεδίο εφαρμογής των διατάξεων της κοινής οργάνωσης αγοράς, η εφαρμογή της αντιπροσωπευτικής τιμής σ' αυτό τον οίνο δεν εξέθεσε σε κανένα κίνδυνο την πραγμάτωση των στόχων του κανονισμού 1167/76.

Κατά τη γνώμη της επιχείρησης Racke, δεν μπορεί να υπάρχει καμία σοβαρή αμφιβολία ως προς το γεγονός ότι κατά την περίοδο ισχύος του κανονισμού 1167/76, οι διαφορές στις τιμές συναλλάγματος που εφαρμόζονταν, προκάλεσαν την εμφάνιση στρεβλώσεων του ανταγωνισμού, οι οποίες συνεπάγονταν διακρίσεις σε βάρος του οίνου Tokay. Το συμπέρασμα αυτό ενισχύεται από τη θέσπιση του κανονισμού 2842/76 που έγινε σε λιγότερο από ένα εξάμηνο μετά την έναρξη ισχύος του κανονισμού 1167/76. Η επιχείρηση Racke υποστηρίζει ότι, στην τέταρτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2842/76, το ίδιο το Συμβούλιο τόνισε ότι «η χρησιμοποίηση δύο διαφορετικών τιμών συναλλάγματος για τους οίνους της διάκρισης 22.05 Γ του κοινού δασμολογίου είναι δυνατό να έχει ως επακόλουθο στρέβλωση του ανταγωνισμού» και ότι «είναι επείγουσα ανάγκη να αντιμετωπιστεί αυτή η κατάσταση». Επομένως, κατά την επιχείρηση Racke, πρέπει να δοθεί καταφατική απάντηση στο πρώτο ερώτημα.

Το *Συμβούλιο* υπενθυμίζει κατ' αρχάς ότι δεν υφίσταται γενική αρχή του κοινοτικού δικαίου, η οποία να υποχρεώνει την Επιτροπή, προς όφελος των κοινοτικών εισαγωγέων, να θέτει πάντοτε σε ίση μοίρα τις εισαγωγές που προέρχονται από τρίτες χώρες. Στο μέτρο που η Συνθήκη, στο άρθρο της 40, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, απαγορεύει κάθε διάκριση μεταξύ παραγωγών και καταναλωτών της Κοινότητας, πρέπει, κατά το Συμβούλιο, να υπογραμμισθεί ότι οι εισαγωγείς δεν υπάγονται άμεσα σε καμία από αυτές τις κατηγορίες.

Εν πάση περιπτώσει, το Συμβούλιο φρονεί ότι η απαγόρευση διακρίσεων παραβιάζεται μόνο όταν χωρίς να υπάρχει κανένας αντικειμενικός λόγος, παρόμοιες καταστάσεις υφίστανται διαφορετική μεταχείριση και ότι, επομένως, πρέπει, στην προκείμενη περίπτωση, να τεθεί πρώτα το ερώτημα αν όλα τα προϊόντα της οινοπαραγωγής που εμπίπτουν στη διάκριση 22.05 Γ βρίσκονται, όσον αφορά την εφαρμογή του κοινού δασμολογίου, σε παρόμοια κατάσταση και, σε περίπτωση καταφατικής απάντησης, αν η διαφοροποίηση που προκύπτει από τον κανονισμό 1167/76 μπορεί να δικαιολογηθεί κατά αντικειμενικό τρόπο.

Κατά την άποψη του Συμβουλίου, είναι αμφίβολο κατά πόσον, στην προκείμενη περίπτωση, πρόκειται για μια παρόμοια κατάσταση. Τα προϊόντα που περιλαμβάνει η διάκριση 22.05 Γ είναι δυνατό να διακριθούν σε συνήθεις οίνους (διακρίσεις Γ I και Γ II), οι οποίοι έχουν περιεκτικότητα 13° ή 15° (βαθμούς) αλκοόλ, αντίστοιχα, σε οίνους λικέρ (διακρίσεις Γ III και Γ IV), οι οποίοι έχουν περιεκτικότητα αλκοόλ μεταξύ 15° και 22° και οι οποίοι διακρίνονται σε οίνους λικέρ ποιότητας (Porto, Madère, Xérès, Tokay, Moscatel de Setúbal) και λοιπούς οίνους λικέρ, και τέλος, οίνους περιεκτικότητας άνω των 22° (διάκριση Γ). Είναι δύσκολο να υποτεθεί ότι ο μέσος καταναλωτής θεωρεί τους συνήθεις οίνους ή τους οίνους περιεκτικότητας άνω των 22° ως προϊόντα που έχουν τα ίδια χαρακτηριστικά και ιδιότητες με τους οίνους λικέρ ποιότητας, όπως το Porto , το Xérès ή το Tokay.

Επομένως, με βάση τους ανωτέρω συλλογισμούς, η συζήτηση πρέπει να περιοριστεί στο επίπεδο των οίνων λικέρ, δηλαδή των προϊόντων που μπορεί να θεωρούνται από τους καταναλωτές ως υποκατάστατα προϊόντα. Όμως, ακόμα και σ' αυτή την περίπτωση, πρόκειται για εισαγόμενους οίνους λικέρ, οι οποίοι διαφέρουν σημαντικά μεταξύ τους λόγω της ποιότητας και της τιμής τους και οι οποίοι, για το λόγο αυτό, πρέπει κανονικά να διατίθενται σε διαφορετικές αγορές, κατά τρόπο που να μην είναι δυνατό, κατά γενικό κανόνα, να ανταγωνίζονται ουσιαστικά το ένα το άλλο. Υπ' αυτές τις περιστάσεις, πρέπει μάλλον να συναχθεί το συμπέρασμα ότι μεταξύ των εν λόγω προϊόντων δεν υφίστανται, πράγματι, παρόμοια κατάσταση και ότι, επομένως, δεν υφίστανται διακρίσεις κατά την έννοια του κοινοτικού δικαίου.

Εν πάση περιπτώσει, το Συμβούλιο έχει τη γνώμη ότι το σύστημα προστασίας που προκύπτει από το κοινό δασμολόγιο και από το βασικό αμπελοοινικό κανονισμό δεν είναι το ίδιο για τις εισαγωγές οίνων λικέρ ποιότητας, αφενός, για τις εισαγωγές άλλων οίνων της διάκρισης 22.05 Γ, αφετέρου. Πράγματι οι οίνοι λικέρ ποιότητας, όπως ο οίνος Tokay, δεν υπόκεινται, αντίθετα με όλα τα άλλα προϊόντα της προαναφερθείσας δασμολογικής διάκρισης, στην ενδεχόμενη επιβολή εξισωτικής εισφοράς. Ακόμη πιο σημαντικό είναι, κατά τη γνώμη του Συμβουλίου, το γεγονός ότι ο δασμός που εφαρμόζεται επί των οίνων λικέρ ποιότητας είναι πάντοτε χαμηλότερος από το δασμό, που εφαρμόζεται, ιδίως, στους άλλους οίνους λικέρ.

Πρέπει, επομένως, κατά τη γνώμη του Συμβουλίου, να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η επίδικη διαφοροποιημένη μεταχείριση δικαιολογείται από αντικειμενικούς λόγους, λόγω υπάρξεως αντικειμενικών διαφορών στη ρύθμιση εισαγωγής των εν λόγω προϊόντων. Σχετικά με το ζήτημα αυτό, πρέπει να τονισθεί κυρίως ότι η τροποποίηση που ο κανονισμός 1167/76 επέφερε στον κανόνα μετατροπής που εφαρμόζεται στους δασμούς που προσδιορίζονται σε λογιστικές μονάδες δικαιολογείται μόνο από το γεγονός ότι διαφορετικά δεν θα ήταν πλέον δυνατό να λειτουργεί ορθά το σύστημα της τιμής αναγωγής έναντι ορισμένων οίνων εισαγωγής τρίτων χωρών, για τους οποίους παρέχονται δασμολογικές ελαφρύνσεις. Η κατάσταση αυτή δεν εμφανίζεται στα προϊόντα με υψηλή τιμή όπως οι οίνοι λικέρ ποιότητας, οι οποίοι δεν υπόκεινται σε ενδεχόμενη επιβολή της εξισωτικής εισφοράς.

Η *Επιτροπή* τονίζει ότι το πρώτο ερώτημα περιλαμβάνει δύο αυτοτελή μέρη, τα οποία πρέπει να εξετασθούν χωριστά. Πράγματι, πρόκειται για το ζήτημα, αφενός αν ο κανονισμός 1167/76 παραβιάζει την αρχή της απαγόρευσης των διακρίσεων (άρθρο 40, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο), αφετέρου αν συμβιβάζεται με τις αρχές μιας κοινής πολιτικής τιμών και ενιαίων μεθόδων υπολογισμού (άρθρο 40, παράγραφος 3, τρίτο εδάφιο).

Οι παρατηρήσεις της Επιτροπής ως προς το πρώτο μέρος του ερωτήματος δεν διαφέρουν ουσιωδώς από τις παρατηρήσεις του Συμβουλίου, όπως εκτέθηκαν παραπάνω. Η Επιτροπή προσθέτει, μεταξύ άλλων, ότι δεν είναι δυνατό να γίνεται λόγος περί διακρίσεων τη στιγμή που, όπως στην προκείμενη περίπτωση, η διαφορά μεταξύ των δύο τιμών μετατροπής είναι μόλις αισθητή και τα πρακτικά αποτελέσματα του μέτρου που συνιστά διακρίσεις είναι ασήμαντα. Η Επιτροπή παρατηρεί, επιπλέον, ότι η εφαρμογή της «πράσινης τιμής» ήταν περισσότερο συμφέρουσα για τους εισαγωγείς μόνο στις χώρες με ισχυρό νόμισμα. Και αν ακόμα ήταν ακριβές ότι η εφαρμογή δύο διαφορετικών τιμών συναλλάγματος κατέληξε σε δυσκολίες και ίσως, στρεβλώσεις του ανταγωνισμού, παρ' όλα αυτά δεν είναι δυνατό να υποστηριχτεί ότι είχε ως αποτέλεσμα, μέσα στην Κοινότητα, να καταστούν δυσμενείς οι εισαγωγές των εν λόγω οίνων. Το αποτέλεσμα αυτού του μέτρου δεν ήταν πάντα αρνητικό για τους ενδιαφερόμενους και κατά συνέπεια η εφαρμογή των δύο τιμών συναλλάγματος δεν μπορεί να θεωρηθεί από οποιαδήποτε άποψη ότι προκαλεί διακρίσεις.

Αντίθετα, όσον αφορά την υποτιθέμενη παράβαση του άρθρου 40, παράγραφος 3,

τρίτο εδάφιο, η Επιτροπή τονίζει ότι η προαναφερθείσα διάταξη, όπως ακριβώς και οι λοιπές διατάξεις του άρθρου 40, αφορά αποκλειστικά τους ιδιαίτερους μηχανισμούς των οργανώσεων των γεωργικών αγορών και ότι, κατά συνέπεια, είναι δυνατό οι δασμοί να υπολογίζονται και να προσδιορίζονται με βάση μια μέθοδο ουσιωδώς διαφορετική από τη μέθοδο που χρησιμοποιείται για τις τιμές και τους φόρους στο πλαίσιο της κοινής γεωργικής πολιτικής. Σε αντίθετη περίπτωση, θα εβλάπτετο το καταρχήν ενιαίο της τελωνειακής νομοθεσίας. Επί πλέον, κατά την άποψη της Επιτροπής, το άρθρο 40 δεν αποκλείει τη δυνατότητα ύπαρξης αποκλίσεων, αντικειμενικώς δικαιολογημένων, για ορισμένα εμπορεύματα μιας κατηγορίας προϊόντων. Η Επιτροπή υπενθυμίζει σχετικά τη διαφορετική νομοθετική ρύθμιση που υφίσταται μεταξύ των οίνων λικέρ ποιότητας και των λοιπών οίνων, η οποία αναφέρθηκε ήδη, προκειμένου να αποκλεισθεί η ύπαρξη διακρίσεων που απαγορεύονται από την παράγραφο 3, δεύτερο εδάφιο, του άρθρου 40.

Επί του δεύτερου ερωτήματος

Η επιχείρηση *Racke* έχει τη γνώμη ότι δεν είναι ανάγκη να δοθεί απάντηση σ' αυτό το ερώτημα, έστω και αν στο πρώτο ερώτημα δοθεί καταφατική απάντηση. Πράγματι, φρονεί ότι η ακυρότητα του κανονισμού 1167/76 είναι αρκετή για να μπορεί η εν λόγω εταιρεία να έχει τη μεταχείριση που θα δικαιούνταν, αν ο εν λόγω κανονισμός εφαρμόζεται επίσης και στον οίνο Tokay. Αν η γνώμη αυτή δεν ήταν ορθή, τότε η προσφεύγουσα δε θα μπορούσε να απαιτήσει την εφαρμογή της αντιπροσωπευτικής τιμής στην περίπτωση που ο κοινοτικός νομοθέτης δεν θα είχε θεσπίσει τον κανονισμό 2842/76.

Αν, όμως, επιχειρηθεί να δοθεί απάντηση στο ερώτημα, τότε το ζήτημα, στην πραγματικότητα, δεν είναι αν μπορεί ένας ιδιώτης να επικαλεσθεί την αναδρομική εφαρμογή ενός κανονισμού, όπως ο κανονισμός 2842/76, αλλά, αντίθετα, αν ο κανονισμός 2842/76 είναι άκυρος λόγω του ότι στερείται αναδρομικής ισχύος. Η επιχείρηση Racke παρατηρεί σχετικά ότι, για την επίτευξη του σαφούς στόχου αυτού του κανονισμού, δηλαδή την επείγουσα αντιμετώπιση των στρεβλώσεων του ανταγωνισμού, οι οποίες οφείλονται στον κανονισμό 1167/76, πρέπει ακριβώς ο εν λόγω κανονισμός να ισχύει αναδρομικά, δηλαδή από την ημερομηνία που τέθηκε σε ισχύ ο κανονισμός 1167/76. Στην προκείμενη περίπτωση το επιχείρημα της ασφάλειας του δικαίου και της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, που έρχεται αντιμέτωπο, κατ' αρχήν, με την αναδρομικότητα ενός κοινοτικού κανονισμού δεν αποτέλεσε ασφαλώς εμπόδιο στην αναδρομική εφαρμογή της «πράσινης τιμής», η οποία αποκατέστησε τους ενδιαφερόμενους εισαγωγείς στην αρχική τους ανταγωνιστική κατάσταση. Επομένως, ο κανονισμός 2842/76 είναι και αυτός άκυρος λόγω παραβάσεως της απαγόρευσης διακρίσεων, στο μέτρο που το Συμβούλιο δεν τήρησε, ευθύς εξαρχής, την υποχρέωσή του να εξαλείψει τις στρεβλώσεις του ανταγωνισμού που είχε προκαλέσει ο κανονισμός 1167/76.

Το *Συμβούλιο* φρονεί ότι, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, η ουσιαστική μεταβολή της νομικής κατάστασης των οίνων λικέρ με τον κανονισμό 2842/76 δεν είναι δυνατό να έχει αναδρομικό αποτέλεσμα εκτός αν προκύπτει σαφώς από το κείμενο του εν λόγω κανονισμού ότι ο κοινοτικός νομοθέτης επεδίωξε αυτό το αποτέλεσμα, γεγονός το οποίο δεν συμβαίνει στην προκείμενη περίπτωση.

Ανεξάρτητα από αυτό, το Συμβούλιο παρατηρεί ότι δεν είναι άλλωστε αποδεδειγμένο ότι ήδη κατά τη θέσπιση του κανονισμού 1167/76 ήταν βέβαιο ότι η εφαρμογή των δύο διαφορετικών τιμών συναλλάγματος θα συνεπήγετο οπωσδήποτε ουσιώδεις και συγκεκριμένες στρεβλώσεις του ανταγωνισμού στο εμπόριο των εν λόγω εισαγόμενων οίνων. Πράγματι, αφενός είναι μηδαμινή η διαφορά του ύψους των δασμών που προκύπτουν από

την εφαρμογή της μιας ή της άλλης τιμής, αφετέρου τα εν λόγω προϊόντα υπόκεινται σε διαφορετικούς δασμολογικούς συντελεστές, οι οποίοι είναι χαμηλότεροι ακριβώς για οίνους ποιότητας, όπως οι οίνοι Tokay. Τέλος, το Συμβούλιο υπογραμμίζει ότι, δεδομένου ότι ο κίνδυνος στρεβλώσεων του ανταγωνισμού δεν μπορούσε να γίνει αισθητός παρά μόνο κατά την εφαρμογή του στην πράξη του κανονισμού 1167/76 και ότι ο κίνδυνος αυτός ήταν αδύνατο να προβλεφθεί κατά το χρόνο της θέσπισης του εν λόγω κανονισμού, ο κανονισμός 2842/76 δεν επιβαλλόταν να έχει αναδρομική ισχύ.

Και η *Επιτροπή* επίσης παρατηρεί ότι είναι πράγματι περιττό να εξετασθεί το δεύτερο ερώτημα. Πάντως, εντελώς επικουρικά, σημειώνει ότι, αν ο κανονισμός 1167/76, στην αρχική του μορφή, είναι άκυρος, μόνο τα αρμόδια κοινοτικά όργανα έχουν τη δυνατότητα να ρυθμίσουν την κατάσταση που προκύπτει, ενώ η αναδρομική απλώς εφαρμογή της πράσινης τιμής δεν εξαφανίζει τις υφιστάμενες στρεβλώσεις.

IV — Προφορική διαδικασία

Κατά τη συνεδρίαση της 21ης Ιουνίου 1984, η επιχείρηση Racke, εκπροσωπούμενη από το δικηγόρο Nehm, το Συμβούλιο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενο από τον A. Brautigam, και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον J. Sack, ανέπτυξαν προφορικά τις παρατηρήσεις τους.

Ο γενικός εισαγγελέας ανέπτυξε τις προτάσεις του στη συνεδρίαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1984.

Σκεπτικό

1 Με διάταξη της 24ης Νοεμβρίου 1983, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 20 Δεκεμβρίου 1983, το Finanzgericht Rheinland-Pfalz υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, δύο προδικαστικά ερωτήματα ως προς το κύρος του κανονισμού 1167/76 του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1976 (ABl. L 135, σ. 42), και ως προς τη δυνατότητα να αναγνωριστεί αναδρομική ισχύς στον κανονισμό 2842/76 του Συμβουλίου της 23ης Νοεμβρίου 1976 (ABl. L 327, σ. 2).

2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ της επιχείρησης A. Racke στο Bingen και του Hauptzollamt Mainz σχετικά με το ύψος των δασμολογικών συντελεστών που εφαρμόζονται κατά την εισαγωγή οίνου λικέρ Tokay της διάκρισης 22.05 Γ III 6 2 του κοινού δασμολογίου.

3 Κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον τον Finanzgericht, η επιχείρηση Racke υποστήριξε ότι ο κανονισμός 1167/76 δεν είναι έγκυρος, καθ' όσον δεν

επεκτάθηκε και στον οίνο Tokay ο κανόνας μετατροπής των δασμολογικών συντελεστών με βάση τις αντιπροσωπευτικές τιμές συναλλάγματος, όπως προβλέπεται για άλλους οίνους της δασμολογικής διάκρισης 22.05.

4 Το Finanzgericht αιτιολόγησε την αίτησή του για έκδοση προδικαστικής απόφασης με το συλλογισμό ότι είχε αμφιβολίες ως προς το εάν υφίσταται περιθώριο διακριτικής εξουσίας για τα κοινοτικά όργανα σε περίπτωση που θα ήταν πρόδηλο ότι η εφαρμογή δύο διαφορετικών τιμών συναλλάγματος θα συνεπήγετο αναγκαστικά στρεβλώσεις του ανταγωνισμού.

Επί του πρώτου ερωτήματος

5 Το πρώτο ερώτημα είναι διατυπωμένο ως εξής:

«Αντιβαίνει ο κανονισμός ΕΟΚ 1167/76 της 17ης Μαΐου 1976 (ΑΒl. L 135 της 2. 5. 1976, σ. 42) στο άρθρο 40, παράγραφος 3, εδάφια 2 και 3, της Συνθήκης ΕΟΚ, καθόσον εξαιρεί τους οίνους Tokay της διάκρισης 22.05 Γ ΙΙΙ 6 2 του κοινού δασμολογίου από την εφαρμογή των αντιπροσωπευτικών τιμών συναλλάγματος κατά τη μετατροπή του δασμολογικού συντελεστή, που εκφράζεται σε λογιστικές μονάδες, σε εθνικά νομίσματα (εν προκειμένω σε γερμανικά μάρκα) και διατηρεί τη ρύθμιση του γενικού κανόνα Γ 3 στο μέρος Ι, τίτλος Ι του κανονισμού ΕΟΚ 950/68 της 28ης Ιουνίου 1968 (ΑΒl. L 172 της 22. 7. 1968, σ. 1);»

6 Το άρθρο 40, παράγραφος 3, της Συνθήκης προβλέπει, στο δεύτερο εδάφιό του, ότι η κοινή οργάνωση των γεωργικών αγορών «πρέπει να περιορίζεται στην επιδίωξη των στόχων του άρθρου 39 και να αποκλείει κάθε διάκριση μεταξύ παραγωγών ή καταναλωτών εντός της Κοινότητας» στο τρίτο του δε εδάφιο ότι «μια ενδεχόμενη κοινή πολιτική τιμών πρέπει να βασίζεται επί κοινών κριτηρίων και επί εκτάκτων μεθόδων υπολογισμού». Επομένως, το ερώτημα μπορεί να υποδιαιρεθεί σε δύο σκέλη, τα οποία αφορούν αντίστοιχα, την έκταση εφαρμογής των εδαφίων 2 και 3 της παραγράφου 3 του άρθρου 40.

7 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος, πρέπει να ερευνηθεί αν η κατάσταση του οίνου Tokay είναι όμοια με εκείνη των οίνων ως προς τους οποίους οι δασμολογικοί συντελεστές που είχαν προσδιοριστεί σε λογιστικές μονάδες μετατράπηκαν σε εθνικό νόμισμα με βάση την αντιπροσωπευτική τιμή συναλλάγματος, δεδομένου ότι, σύμφωνα με πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, υφίστανται διακρίσεις μόνο όταν εφαρμόζονται διαφορετικοί κανόνες σε όμοιες καταστάσεις ή όταν ο ίδιος κανόνας εφαρμόζεται σε διαφορετικές καταστάσεις. Στην προκείμενη

περίπτωση, το ζήτημα είναι αν η εφαρμογή διαφορετικής τιμής για τη μετατροπή των δασμολογικών συντελεστών είναι δικαιολογημένη λόγω της διαφοράς των καταστάσεων.

8 Εν προκειμένω, πρέπει να σημειωθεί ότι η εισαγωγή οίνων προελεύσεως τρίτων χωρών, υπόκειται, δυνάμει του άρθρου 9, παράγραφος 3, του κανονισμού 816/70 του Συμβουλίου (ABl. L 99, σ. 1), σε εξισωτική εισφορά στην περίπτωση που η τιμή προσφοράς ελεύθερα στα σύνορα των εν λόγω οίνων, επηυξημένη κατά το ποσό των δασμών, είναι κατώτερη από την τιμή αναγωγής που καθορίζεται για τον οίνο κοινοτικής καταγωγής. Ο κανονισμός, όμως, 1019/70 της Επιτροπής, της 29ης Μαΐου 1970, περί των λεπτομερειών εφαρμογής του ορισμού τιμών προσφοράς «ελεύθερο στα σύνορα» και του καθορισμού της εξισωτικής εισφοράς στον τομέα του οίνου (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/005, σ. 106) πρόβλεψε, στο άρθρο του 3, παράγραφος 4, ότι η εξισωτική εισφορά δεν επιβάλλεται στους οίνους Porto, Madère, Xérès, Tokay, Μοσχάτο Σάμου και Muscatel de Setúbal, όταν συνοδεύονται από πιστοποιητικό καταγωγής. Όπως προκύπτει από την έκτη αιτιολογική σκέψη του εν λόγω κανονισμού, θεωρήθηκε, πράγματι, ότι η τιμή, συνήθως πολύ υψηλή, αυτών των οίνων δεν δικαιολόγησε την επιβολή εξισωτικής εισφοράς.

9 Με τον κανονισμό 2506/75 της 29ης Σεπτεμβρίου 1975 (ABl. L 256, σ. 2), το Συμβούλιο όρισε ότι η τιμή αναγωγής ελεύθερο στα σύνορα είναι ίση με την κοινοτική τιμή αναγωγής μειωμένη κατά το ποσό των δασμών που έχουν πράγματι καταβληθεί. Όσον αφορά όμως τους οίνους που υπόκεινται στην εξισωτική εισφορά, ο εν λόγω ορισμός δημιουργούσε προβλήματα στον υπολογισμό της εισφοράς, λόγω του ότι η κοινοτική τιμή αναγωγής είχε μετατραπεί σε εθνικό νόμισμα δυνάμει του κανονισμού 475/75 του Συμβουλίου, της 28ης Φεβρουαρίου 1975 (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/011, σ. 232) με βάση τις αντιπροσωπευτικές τιμές συναλλάγματος, ενώ οι δασμοί είχαν μετατραπεί με βάση την ισοτιμία χρυσού. Επομένως, ο κίνδυνος στρεβλώσεων, συνεπεία υπολογισμού με ανομοιογενή κριτήρια, ήταν προφανής. Για την αποφυγή ακριβώς αυτού του κινδύνου ο κανονισμός 1167/76 όρισε, επίσης για τους δασμούς, τη μετατροπή με βάση τις αντιπροσωπευτικές τιμές.

10 Αντίθετα, για τους οίνους που εξαιρούνται από την εφαρμογή της εξισωτικής εισφοράς δεν ετίθετο κανένα παρόμοιο πρόβλημα, με αποτέλεσμα να μη φαίνεται δικαιολογημένη οποιαδήποτε σύγκριση μεταξύ των δύο καταστάσεων.

11 Από τις προηγούμενες σκέψεις συνάγεται ότι η εφαρμογή στις δύο παραπάνω καταστάσεις διαφορετικών διατάξεων δεν συνεπάγεται παραβίαση της αρχής της απαγόρευσης των διακρίσεων.

12 Κατά συνέπεια, στο πρώτο σκέλος του ερωτήματος πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι από την εξέταση της δικογραφίας δεν προκύπτει κανένα στοιχείο ότι ο κανονισμός 1167/76 αντιβαίνει στο άρθρο 40, παράγραφος 3, εδάφιο 2, της Συνθήκης.

13 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του ερωτήματος, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι το άρθρο 40, παράγραφος 3, της Συνθήκης, αναφέρεται ρητά στο εδάφιο 1 στα «αναγκαία μέτρα» στο πλαίσιο των κοινών οργανώσεων αγοράς «για την επίτευξη των στόχων του άρθρου 39». Μεταξύ των μέτρων αυτών αναφέρονται κατά πρώτο λόγο οι ρυθμίσεις των τιμών. Από τα προηγούμενα συνάγεται ότι η «ενδεχόμενη κοινή πολιτική τιμών» που αναφέρεται στο τρίτο εδάφιο της προαναφερθείσας παραγράφου 3, αφορά μόνο τις κοινές οργανώσεις αγοράς. Κατά συνέπεια για τον καθορισμό των δασμών, δεν ισχύουν τα κριτήρια και οι μέθοδοι υπολογισμού που χρησιμοποιούνται για τις γεωργικές τιμές, δεδομένου ότι ο καθορισμός αυτός δεν εντάσσεται στο πλαίσιο των παραπάνω οργανώσεων.

14 Υπό το φως των προηγούμενων σκέψεων πρέπει να γίνει δεκτό ότι ούτε ο κανονισμός 1167/76 είναι ασυμβίβαστος με το άρθρο 40, παράγραφος 3, εδάφιο 3, της Συνθήκης ΕΟΚ.

15 Εν συμπεράσματι, από την εξέταση της δικογραφίας δεν προέκυψε κανένα στοιχείο ικανό να επηρεάσει το κύρος του κανονισμού 1167/76.

Επί του δεύτερου ερωτήματος

16 Δεδομένου ότι το δεύτερο ερώτημα υποβλήθηκε μόνο για την περίπτωση που θα δινόταν καταφατική απάντηση στο πρώτο ερώτημα, δεν συντρέχει λόγος να αποφανθεί το Δικαστήριο επ' αυτού.

Επί των δικαστικών εξόδων

Τα έξοδα, στα οποία υποβλήθηκαν το Συμβούλιο και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης το χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σε αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε το Finanzgericht Rheinland-Pfalz, με διάταξη της 24ης Νοεμβρίου 1983, αποφαίνεται:

Από την εξέταση της δικογραφίας δεν προέκυψε κανένα στοιχείο ικανό να επηρεάσει το κύρος του κανονισμού 1167/76.

Bosco Koopmans Joliet

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 13 Νοεμβρίου 1984.

Κατ' εντολή
του γραμματέα
H. A. Rühl
Κύριος υπάλληλος διοικήσεως

Ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος
G. Bosco

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ PIETER VERLOREN VAN THEMAAT ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 27 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1984 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Το Finanzgericht Rheinland-Pfalz (τρίτο τμήμα) υπέβαλε στο Δικαστήριο, δύο προδικαστικά ερωτήματα, τα οποία αφορούν για μια ακόμη φορά το πολύπλοκο σύστημα εισαγωγών της κοινής οργάνωσης της αμπελοοινικής αγοράς και τα συναφή προβλήματα της τιμής συναλλάγματος. Για την ορθή κατανόηση των περιστατικών, θα αφιερώσω το πρώτο μέρος των προτάσεών μου στις ισχύουσες διατάξεις.

1 — Μετάφραση από τα ολλανδικά.